

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 3Tos/70/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3120011299
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 08. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dušan Krč-Šebera
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:3120011299.2

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu JUDr. Dušana Krč-Šeberu a sudcov JUDr. Beáty Javorkovej a JUDr. Mariána Dunčka na neverejnom zasadnutí dňa 10. augusta 2021 prejednal sťažnosť odsúdeného Q. D. podanú proti uzneseniu Okresného súdu Trenčín zo dňa 21. apríla 2021, sp.zn.6Pp/228/2020, a takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. sa sťažnosť odsúdeného Q. D. z a m i e t a , pretože nie je dôvodná.

odôvodnenie:

Okresný súd Trenčín uznesením zo dňa 21. apríla 2021, sp.zn.6Pp/228/2020 zamietol podľa § 415 ods. 1 Tr. por. v spojení s § 66 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. návrh odsúdeného Q. D. o jeho podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody.

Proti tomuto uzneseniu ihneď po jeho vyhlásení podal odsúdený Q. D. sťažnosť, ktorú písomne odôvodnil.

V písomných dôvodoch svojej sťažnosti uviedol, že Okresný súd Trenčín pri rozhodovaní o jeho návrhu na podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody nedodržel lehotu, v ktorej má rozhodnúť. Odsúdený vo svojej sťažnosti tiež namieta, že považuje hodnotenie ÚVTOS Ilava za nedôvodné, nakoľko sa už nenachádzal vo výkone trestu.

Ku sťažnosti odsúdeného sa prokurátor Okresnej prokuratúry Trenčín bližšie písomne nevyjadril.

Krajský súd na podklade podanej sťažnosti, preskúmal v zmysle § 192 ods. 1 Tr. por. správnosť výroku napadnutého uznesenia, ako aj konanie predchádzajúce napadnutému uzneseniu a dospel k záveru, že sťažnosť odsúdeného Q. D. nie je dôvodná.

Krajský súd zistil, že okresný súd správne procesne postupoval, keď o návrhu odsúdeného v súlade s ustanovením § 415 ods. 1 Tr. por. rozhodoval na verejnom zasadnutí. Odsúdený tu mal možnosť vyjadriť sa pred súdom k svojmu návrhu na podmiennečné prepustenie, ako aj k jeho hodnoteniu zo strany ústavu na výkon trestu odňatia slobody. Odsúdený na verejnom zasadnutí zotrval na podanej žiadosti o podmiennečné prepustenie a požiadal, aby bolo jeho žiadosti vyhovené.

K sťažnosti odsúdeného v časti nedodržania lehoty na rozhodnutie o návrhu na podmiennečné prepustenie odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody krajský súd konštatuje, že právo "byť podmiennečne prepustený" nie je garantované v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Konania o žiadosti o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody sa v skutočnosti netýkajú rozhodnutia o "trestnom obvinení", ani o "občianskych právach a záväzkoch", preto prípadné porušenia tohto článku Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd všeobecnými súdmi v takomto konaní je nezlučiteľné racione materiae s ustanoveniami Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Pokiaľ ide o konanie o návrhu na podmiennečné prepustenie z výkonu trestu

odňatia slobody (§ 415 Tr. por.) z predloženého spisu vyplýva, že dňa 13. októbra 2020 bol na Okresný súd Trenčín doručený návrh odsúdeného na podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody. Nakoľko okresný súd rozhodol o návrhu odsúdeného 21.04.2021, nemožno hovoriť o plynulom priebehu súdneho konania, najmä ak z ustanovenia § 415 ods. 3 Tr. por. vyplýva, že o návrhu na podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody „rozhodne súd najneskôr do 60 dní od jeho doručenia“. Ide síce o poriadkovú lehotu, ale táto už sama o sebe naznačuje, že o návrhu na podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody je potrebné konať promptne. Krajský súd s poukazom na judikatúru ústavného súdu, podľa ktorej účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov (v primeranej lehote) je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia príslušného štátneho orgánu (I. ÚS 89/02, I. ÚS 47/03, I. ÚS 122/03, I. ÚS 167/03, I. ÚS 208/03) konštatuje, že v čase, keď bola sťažnosť doručená krajskému súdu, bol už odstránený stav právnej neistoty, v ktorom sa sťažovateľ nachádzal pred skončením príslušného súdneho konania a k porušovaniu práva na prejednanie veci bez zbytočných prieťahov už nedochádzalo.

Krajský súd na základe preskúmania správnosti samotného napadnutého uznesenia dospel k záveru, že okresný súd rozhodol správne a zákonne, keď návrh odsúdeného Q. D. o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody zamietol. Krajský súd považuje za správne závery okresného súdu, podľa ktorých u odsúdeného nie sú splnené všetky zákonné podmienky pre podmiennečné prepustenie z výkonu trestu podľa ustanovenia § 66 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. Uvedené ustanovenie podmieňuje podmiennečné prepustenie kumulatívnym splnením zákonných podmienok, a to vykonanie časti trestu v predpísanej dĺžke, preukázanie polepšenia odsúdeného plnením svojich povinností a svojím správaním vo výkone trestu a preukázanie dôvodnej možnosti očakávania, že odsúdený v budúcnosti povedie riadny život, pričom sa prihliada aj na to, v akom ústave na výkon trestu odsúdený trest vykonáva. V podrobnom odôvodnení svojho rozhodnutia okresný súd správne uviedol, že odsúdený síce splnil formálnu podmienku na podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody (lehota na podanie návrhu o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody), avšak u odsúdeného neboli splnené zákonné (materiálne) podmienky spočívajúce v preukázaní polepšenia, t.j. schopnosti viesť riadny život v podmienkach výkonu trestu plnením svojich pracovných aj mimopracovných úloh vrátane dodržiavania všetkých právnych noriem upravujúcich výkon trestu odňatia slobody, a preukázanie polepšenia svojím správaním vo výkone trestu do takej miery, že v kontexte celkového hodnotenia osoby odsúdeného sa môže od neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život.

Z ustanovení § 66 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. teda vyplýva, že predpokladom podmiennečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody u odsúdeného Q. D. je súčasné splnenie troch podmienok a to, že odsúdený vykonal trest odňatia slobody v zodpovedajúcom rozsahu, že vo výkone trestu plnením svojich povinností a svojím správaním preukázal polepšenie a že sa môže od neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život, pričom pri rozhodovaní o podmiennečnom prepustení súd prihliadne aj na to, v akom ústave na výkon trestu odsúdený trest vykonáva.

Vykonanie zákona zodpovedajúcej časti uloženého trestu (polovicu uloženého trestu) a pozitívne hodnotenie správania odsúdeného a plnenia jeho povinností vo výkone trestu nepostačuje preto ešte pre záver o splnení zákonných podmienok pre jeho podmiennečné prepustenie. Zmysel podmiennečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody nie je v tom, aby za dobré správanie, prípadne za dobrú prácu vo výkone trestu bol páchatel' automaticky prepustený po odpykaní stanovenej doby bez ohľadu na účel trestu, ale podmiennečné prepustenie je namieste len vtedy, keď vzhľadom na účel trestu a ďalšie okolnosti, ktoré môžu mať v tomto smere význam, je odôvodnený predpoklad, že odsúdený povedie aj na slobode riadny život a že tu nie je pre spoločnosť príliš veľké riziko jeho recidívy.

Ustanovenie § 66 ods. 1 Tr. zák. vyjadruje totiž predovšetkým požiadavku pozitívnej prognózy budúceho správania sa odsúdeného, ktorá je nevyhnutným predpokladom pre podmiennečné prepustenie a musí pritom vyplývať zo zhodnotenia páchatel'ovho polepšenia, pričom očakávanie, že odsúdený po podmiennečnom prepustení povedie riadny život, musí byť dôvodné a založené na všestrannom zhodnotení páchatel'ovej osobnosti, doterajšieho pôsobenia výkonu trestu, možností jeho nápravy a osobných pomerov s prihliadnutím aj na účel trestu, pričom bez významu nie je ani zistenie, ako bude verejnosť reagovať na predčasné prepustenie odsúdeného z výkonu trestu, aké sú sociálne pomery odsúdeného a aké podmienky má vytvorené pre prechod do normálneho života na slobode.

Správanie odsúdeného vo výkone trestu sa musí pritom hodnotiť v súvislosti s charakterovými vlastnosťami odsúdeného, s motívmi a spôsobom vykonania činu, pretože len za tohto predpokladu možno posúdiť, či odsúdený vo výkone trestu dosiahol taký stupeň nápravy, že sa už zbavil práve tých charakterových rysov a nesprávnych návykov, ktoré ho viedli ku spáchaniu trestnej činnosti alebo ktoré okrem ostatných príčin aspoň prispeli k jeho rozhodnutiu spáchať trestný čin.

Krajský súd dospel k záveru, že okresný súd správne zistil, že odsúdený nespĺňa zákonné podmienky pre podmienené prepustenie, keďže vzhľadom na okolnosti správne a podrobne uvedené okresným súdom v napadnutom uznesení (skutočnosti vychádzajúce z hodnotenia odsúdeného ústavom, v ktorom svoj trest vykonáva, z nich najmä vytýkané porušenia predpisov upravujúcich výkon trestu odňatia slobody), ale tiež skutočnosti týkajúce sa neplnenia stanoveného programu zaobchádzania vychádzajúce z čiastočne kritického postoja odsúdeného k trestnej činnosti, neúčastňovanie sa skupinových aktivít zameraných na protidrogovú osvetu a na rozvíjanie právneho a spoločenského vedomia, nezapájanie sa do kultúrno-osvetovej činnosti, neudelenie disciplinárnej odmeny ústavom, udelenie disciplinárneho trestu; pričom u odsúdeného bolo vyhodnotené riziko recidívy ako vysoké, a na jeho základe je preto resocializačná prognóza vyhodnotená ako nepriaznivá, nemožno dôvodne očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život tak, ako predpokladá ustanovenie § 66 ods. 1 Tr. zák.

Krajský súd sa stotožňuje s názorom okresného súdu, že odsúdený počas doby výkonu trestu nedosiahol potrebný stupeň nápravy, nezapojil sa adekvátne do vlastnej resocializácie a vzhľadom na udelený disciplinárny trest ani nevedol v podmienkach výkonu trestu riadny život. Krajský súd má za to, že s prihliadnutím na charakter spáchanej činnosti odsúdeným ako aj povahové črty jeho osobnosti, tak vyvodzujú nielen dôvodný záver o neexistencii dostatočnej záruky u odsúdeného, že bude viesť na slobode riadny život, ale predovšetkým záver o nesplnení materiálnych podmienok na jeho podmienené prepustenie. Krajský súd po preskúmaní veci dospel k rovnakému záveru ako okresný súd, preto sťažnosť odsúdeného nepovažoval za dôvodnú a neakceptoval ju.

Podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. nadriadený orgán zamietne sťažnosť, ak nie je dôvodná. Keďže s poukazom na vyššie uvedené krajský súd dospel k záveru, že sťažnosť odsúdeného Q. D. nie je dôvodná, rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovvej časti tohto uznesenia.

Toto uznesenie bolo prijaté senátom krajského súdu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je sťažnosť prípustná.